

ственни сълзи проронихъ очитѣ му, които срамътъ навеждаше надолу.

Отецъ Иеротей разбра и съжали бѣдния Викентия. Той му рече ободрително:

— Чедо, утѣши се, Богъ прощава кающаго ся. Желанието твое било добро и пофално... Всевѣдущий Богъ види. Ела кажи сега, колко пари трѣбать за оружието?

— Двѣста лири... Отче Иеротее, вий сте светець! Вашето име трѣба да остане безсмъртно! извика въсторжений и растроганий Викентий.

— Не сквернословяй, сине мой! отговори строго старецътъ, земи колкото пари сж нужни и потрѣбисайте ги, както ви научилъ Господъ, за спасение на България... Азъ ви благославямъ. Ако потрѣбватъ още, искайте. А колкото за твоитѣ пари...

— Отче Иеротее? Азъ ви благодарѣхъ горещо за великодушнето и благодѣянията. Но нѣмамъ вече право да се ползувамъ отъ тѣхъ; азъ не искамъ да оставѣ България, а ще се борѣ и умрѣ за свободата ѝ. Азъ видѣхъ сега примѣръ на родолюбие отъ васъ.

— Дяконе Викенти! продѣлжи старецътъ, добрѣ, синко, послугувай на България, като му е врѣмето. А твоитѣ уречени пари пакъ ще влѣзжѣ въ зелената кесия, не се грижи. Само ще ги прѣдамъ на по-здраво мѣсто: всичкитѣ крадци не сж ангели незлобиви, като тебе. Па кога умрѣ помени ме...

Викентий излѣзе, като пиянъ, изъ килията на отца Иеротея, прѣминж тичешкомъ двора и се втурнж въ стаята си омаломощенъ отъ сътрясение.

Огняновъ го погледнж поразенъ.

— Какво има? много се забави... Що си прѣблѣднѣлъ? питаше той бързо: — що мълчишъ, Викенти? извади ли паритѣ?

Викентий истърси джеба си и каза: ето ги!

Жълтицитѣ се разсипахъ на пола.

